

Arrest

nr. 181 700 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 februari 2016, in functie van zijn zus met de Spaanse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als "*ander familielid*" zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 10 augustus 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2016 werd ingediend door:

Naam: [T.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'.

Verder stelt artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: 'De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin'.

Betrokkene diende een aanvraag in, dit in functie van zijn zus [T. C. N.], geboren te [...] op [...], van Spaanse nationaliteit [RR ...].

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd:

- Stortingsbewijzen van de referentiepersoon naar betrokkene, voor de maanden 04.2016-07.2016. Echter, deze gegevens hebben betrekking op de periode na de aanvraag gezinshereniging en op de periode waarin betrokkene dus reeds in België verbleef. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt. Deze documenten zeggen dus niets over de periode van in het land van herkomst of origine.

- Attest Centraal Strafregister van de territoriale beheerder in Barcelona d.d. 19.04.2016. Hierin verklaren de Spaanse autoriteiten dat er geen strafrechtelijk verleden werd gevonden op naam van betrokkene. Deze documenten zeggen niets over het feit of betrokkene al dan niet ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine.

- Attest d.d. 20.04.2016 van de Spaanse autoriteiten waarin deze verklaren dat er op naam van betrokkene geen gegevens in de Nationale Gegevensbank van het Kadaster zijn. Echter, dit attest zegt niets over eventuele andere bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft, zoals bijvoorbeeld uit tewerkstelling of zelfstandige activiteit. Bijgevolg toont dit attest niet afdoende aan dat betrokkene onvermogen is in Spanje.

- 'Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2016 n° 1417' uitgegeven door de Marokkaanse autoriteiten, d.d. 22.04.2016 + 'Attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 1419', uitgegeven door de Marokkaanse autoriteiten, d.d. 20.04.2016. Echter, er werden geen bijkomende bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene in het land van herkomst of origine financieel en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon. Bijgevolg toont dit attest niet afdoende aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Verder blijkt dat er ook documenten werden voorgelegd van Spaanse autoriteiten. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene aldaar een tijdje verbleven heeft. Met de voorgelegde documenten werd er niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief onvermogen was in Spanje.

- Loonbrieven op naam van de referentiepersoon, voor de maanden 04.2015-04.2016.

- Attesten OCMW Sociaal Huis Mechelen d.d. 16.03.2016 dat zowel betrokkene als referentiepersoon geen uitkeringen van hen hebben ontvangen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond onvermogen te zijn in Spanje, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden

aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 d.d. 21.05.2015). Verder heeft dit ook betrekking op de toestand in België en zegt dit niets over de situatie in het land van herkomst.

Verder werd er geen enkel document voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het is redelijk aan te nemen dat betrokkene in het land van herkomst heeft samengewoond met zijn zus, maar dan in het gezin van de ouders. Echter, betrokkene dient aan te tonen deel uitgemaakt te hebben van het gezin van zijn zus zelf in het land van herkomst of origine.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te krijgen op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de Dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 47/2 en 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Doordat: de beslissing pas op 10.08.2016 aan verzoeker werd betekend.

Terwijl de aanvraag werd ingediend op 06.02.2016.

Dat overeenkomstig artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Dat artikel 42 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, wordt erkend.

Dat artikel 52 van het KB dd. 8.10.1981 bepaalt dat indien de Minister of zijn gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 afgeeft.

Dat uit artikel 52 van het KB van 8.10.1981 volgt dat vanaf de eerste dag volgend op de vervaltermijn van 6 maanden na de aanvraag verzoeker gerechtigd is op de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Dat in casu verzoeker vanaf 8.08.2016 (vermits 7.08.2016 op een zondag viel) gerechtigd was op een verblijfskaart, terwijl hem pas op 10.08.2016 een beslissing betekend werd tot weigering van verblijf.

Dat de bestreden beslissing laattijdig is en bijgevolg dient vernietigd.

Dat, ondergeschikt, verwerende partij het bewijs dient te leveren dat de bestreden beslissing effectief werd genomen binnen de wettelijk voorziene termijn van 6 maanden zoals bepaald in artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het KB dd. 8.10.1981."

2.1.2. Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt vervolgens:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Verzoeker betoogt dat hij sinds 8 augustus 2016 is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie, nu de bestreden beslissingen hem pas op 10 augustus 2016 ter kennis zijn gebracht, ofwel na afloop van de termijn van zes maanden vanaf de aanvraag. Hij stelt, in ondergeschikte orde, dat het aan verweerder toekomt het bewijs te leveren dat de beslissingen effectief werden genomen binnen de voormelde termijn.

De Raad wijst er op dat de Belgische wetgever heeft voorzien dat de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven indien de minister of zijn gemachtigde geen enkele beslissing heeft genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dit is binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. Er blijkt niet dat de datum van kennisgeving van deze beslissing in dit verband relevant is.

Het is in casu niet betwist dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op 6 februari 2016. Inzake deze aanvraag heeft verweerder op 4 augustus 2016 een weigeringsbeslissing genomen. De Raad stelt aldus vast dat de minister of zijn gemachtigde wel degelijk binnen een termijn van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag een beslissing heeft genomen. Het betoog van verzoeker dat er geen of geen voldoende bewijs voorligt dat de beslissing effectief werd genomen binnen de wettelijke voorziene termijn gaat er verder aan voorbij dat de bestreden beslissingen uitdrukkelijk aangegeven te zijn genomen op 4 augustus 2016. In zoverre het zijn bedoeling is in twijfel te trekken dat de bestreden beslissingen daadwerkelijk op deze datum zijn genomen, komt verzoekers betoog er in wezen op neer dat hij stelt dat het bestuur zich mogelijk schuldig maakte aan antidatering. Er blijkt evenwel niet dat hij op dit punt kan volstaan met een algemene en vage bewering.

Een schending van de artikelen 42 en 47/2 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede en derde middel – die gelet op hun onderlinge samenhang samen worden behandeld – de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht de middelen toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt:

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond onvermogen te zijn in Spanje, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912dd. 21.05.2015). Verder heeft dit ook betrekking op de toestand in België en zegt dit niets over de situatie in het land van herkomst.

Terwijl, artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3 § 2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt verder: De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Verzoeker komt m.a.w. in aanmerking voor een verblijf als familielid van een Unieburger, als hij aantoont dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat met de referentiepersoon, doordat hij onvermogen is in het land van herkomst.

Verzoeker heeft weldegelijk een attest voorgelegd dd. 20.04.2016 waaruit blijkt dat hij in Spanje onvermogen is.

[...]

Doordat de bestreden beslissing stelt:

Verder werd er geen enkel document voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het is redelijk aan te nemen dat betrokkene in het land van herkomst heeft samengewoond met zijn zus, maar dan in het gezin van de ouders. Echter, betrokkene dient aan te tonen deel uitgemaakt te hebben van het gezin van zijn zus zelf in het land van herkomst of origine.

Terwijl, overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 verzoeker in aanmerking komt voor een verblijf als familielid van een Unieburger, als hij aantoont dat hij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger.

Ten eerste dient verzoeker vast te stellen dat verweerder nagelaten heeft m.b.t. deze mogelijkheid, nl. verblijfsrecht voor diegene die deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, rekening te houden met het gegeven dat verzoeker thans in België samenwoont met zijn zus.

Verweerder heeft het gegeven dat verzoeker thans samenwoont met zijn zus, enkel beoordeeld met betrekking tot de mogelijkheid om een verblijfsrecht te verkrijgen als persoon ten laste van de Unieburger: Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Verder heeft dit ook betrekking op de toestand in België en zegt dit niets over de situatie in het land van herkomst.

De bestreden beslissing bevat geen overweging in welke mate de samenwoont van verzoeker en zijn zus al dan niet een bewijs kan leveren van het feit dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van zijn zus.

De bestreden beslissing is op dit punt niet, minstens niet afdoende gemotiveerd.

Verder meent verzoeker dat uit de tekst van artikel 47/1 2° van de wet van 15.12.1980 niet volgt dat de voorwaarde deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon noodzakelijk reeds moest bestaan in het land van herkomst, vooraleer de betrokkene verhuisd is.

Verzoeker voert aan dat volgens de tekst van artikel 47/1 van de wet van 15.12.19680 enkel het ten laste zijn dient bewezen te worden ten aanzien van het land van herkomst.

Ondergeschikt, voor zover de voorwaarde deel uit te make van het gezin van de referentiepersoon toch moet bewezen worden in het land van herkomst, stelt verzoeker vast dat verweerder zelf overweegt dat het redelijk is aan te nemen dat betrokkene in het land van herkomst heeft samengewoond met zijn zus, maar dan in het gezin van de ouders.

Verweerder stelt vervolgens dat verzoeker dient aan te tonen deel uitgemaakt te hebben van het gezin van zijn zus zelf in het land van herkomst.

Verweerder geeft daarmee een kennelijk onredelijke interpretatie aan de situatie in casu en aan artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 door ervan uit te gaan dat wanneer een zus en een broer samenwonen met hun ouders, deze zus en broer geen gezin vormen.

Het feit dat verweerder in redelijkheid aanneemt dat verzoeker in het land van herkomst samenwoonde met zijn zus impliceert dat verweerder in redelijkheid aanneemt dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. Het feit dat de ouders van verzoeker en zijn zus daar ook woonden doet hieraan geen afbreuk. Het tegendeel beweren is kennelijk onredelijk.”

2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, verzoeker in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Verweerder gaat vervolgens concreet in op de verschillende door verzoeker in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens hem nog niet blijkt dat dit het geval is. Daarnaast wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die ten grondslag liggen aan de bestreden weigeringsbeslissing kent.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Het opgeworpen middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. In deze roept verzoeker een schending in van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

[...].”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker betoogt allereerst dat hij in aanmerking komt voor het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie indien hij aantoont dat er *“een afhankelijkheidsrelatie bestaat met de referentiepersoon, doordat hij onvermogen is in het land van herkomst”*. Hij wijst op het door hem voorgelegde attest, gedateerd op 20 april 2016 en afgeleverd door de Spaanse autoriteiten, waaruit volgens hem blijkt dat hij onvermogen is in Spanje. In het licht van de bestaansreden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en het hiermee samenhangende nuttig effect van het recht op vrij verkeer van een burger van de Unie, komt het de Raad allereerst niet kennelijk onredelijk of in strijd met de wet voor waar verweerder zowel het bewijs vraagt dat verzoeker in zijn land van herkomst onvermogen is alsook het bewijs dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel afhankelijk was van de burger van de Unie die hij thans wenst te vervoegen. In de situatie dat een derdelander in zijn herkomstland weliswaar onvermogen is doch zonder dat hij vervolgens specifiek afhankelijk is van de burger van de Unie die gebruik maakt of wenst te maken van zijn vrij verkeer, blijkt immers niet dat deze derdelander de burger van de Unie moet kunnen begeleiden of vervoegen opdat het vrij verkeer van deze laatste wordt gevrijwaard. Er moet ook sprake zijn van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. Daarenboven, en in ieder geval, stelt de Raad vast dat verweerder bij het nemen van zijn weigeringsbeslissing rekening heeft gehouden met voormeld attest van 20 april 2016 afgeleverd door de Spaanse autoriteiten. Hij stelde evenwel vast dat dit attest enkel aangeeft dat verzoeker niet voorkomt in de Nationale Gegevensbank van het Kadaster in Spanje, doch niets zegt over eventuele andere bestaansmiddelen die verzoeker er ter beschikking heeft zoals bestaansmiddelen uit een tewerkstelling of zelfstandige activiteit. Hij oordeelde dat dit attest onvoldoende aantoont dat verzoeker onvermogen is in Spanje. Verzoeker geeft thans aan van oordeel te zijn dat aldus wel degelijk zijn onvermogenheid in Spanje blijkt, doch zonder dat hij concreet ingaat op de in dit verband naar voor gebrachte motieven. Hij blijft in gebreke om met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder bij zijn beoordeling dat gelet op de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat hij onvermogen is in Spanje is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft gehandeld. Verzoeker geeft verder op zich ook niet aan te betwisten dat op basis van de door hem voorgelegde stukken evenmin blijkt dat hij in zijn herkomstland reeds was aangewezen op de financiële steun van zijn zus in België.

Verzoeker betoogt vervolgens dat uit de bewoordingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de voorwaarde deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon noodzakelijk reeds dient te bestaan in het land van herkomst, en dit enkel het geval is wat het *“ten laste zijn”* betreft. Dit betoog vindt evenwel geenszins steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en zou ook volledig indruisen tegen de bestaansreden van dit wetsartikel, waarop reeds werd ingegaan. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet geeft zo ook duidelijk aan dat *“[d]e documenten die aantonen dat het andere*

familieelid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst". De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "*fait accompli*"-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was.

Verzoeker stelt verder dat verweerder het gegeven dat hij thans in België samenwoont met zijn zus enkel heeft betrokken bij de vraag of hij in het land van herkomst ten laste is van zijn zus, en niet bij de vraag of hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient vast te staan dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Verweerder stelde vast dat geen enkel document voorlag waaruit blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Door thans te wijzen op een samenwoning in België ligt geen gegeven voor dat van aard is voormelde vaststelling te weerleggen, waardoor evenmin blijkt dat dit gegeven op dit punt specifiek in rekening diende te worden gebracht of nader in de motivering diende te worden betrokken.

In ondergeschikte orde geeft verzoeker nog aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door verweerder dat hij geen enkel document voorlegde waaruit moet blijken dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat het gegeven dat verzoeker en zijn zus in het verleden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders in dit verband niet kan volstaan. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt aldus nog geen kennelijk onredelijke of onwettige interpretatie van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds werd gededuid, heeft deze bepaling tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. In het licht van deze doelstelling komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat het gegeven dat verzoeker en zijn zus als kind deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, met name dat van hun ouders, op zich nog niet volstaat opdat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. In casu lag geen bewijs voor dat verzoekers zus in de periode voorafgaand aan haar komst naar België nog samenwoonde met verzoeker en dient ook te worden vastgesteld dat verzoekers zus – die blijkens de voorgelegde loonfiches reeds minstens sinds 2011 in België verblijft, terwijl verzoeker blijkens een aankomstverklaring zoals deze is opgenomen in het administratief dossier pas in de loop van 2015 naar België kwam, hetgeen er geenszins op wijst dat de zus enige belemmering zag waar verzoeker haar niet volgde – een eigen (kern)gezin heeft gesticht waarvan niet blijkt dat verzoeker er op enig ogenblik voorafgaand aan de aanvraag wezenlijk deel van uitmaakte. In deze omstandigheden, en waar verzoeker op dit punt geen stukken voorlegde, blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld door te oordelen dat niet blijkt dat verzoeker in zijn herkomstland, en voorafgaand aan de aanvraag, deel uitmaakte van het gezin van zijn zus.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2.4. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS